

(Vzpomínkové vyprávění napsala 22. 9. 1987)

Měli jsme vlastní byt v Plzni, ve kterém bydlela matka Marie Serynková se čtyřmi dětmi. Ve 42. roce přišli nenápadně Němci a sebrali nás, bylo mně v tu dobu 16 let. Když nás odváděli, lidé a spoluobčané brečeli, ale nebylo to nic platné.

Shromáždili nás na Denisově nábřeží v Plzni, kde nás fotili, brali otisky prstů a dělali s námi zápisy. Nic dobrého jsme si od toho neslibovali, i když jsme si mysleli, že jdeme na práci a ne na mučení.

Evakovali nás do Let u Písku, kde jsme byli až osm měsíců. Odtud nás odvezli do Osvěncína. Transport byl z nákladního vlaku, jeli jsme nákladními vagóny. Bylo nás hodně, nemohli jsme se ani hnout. Měli jsme žízeň, hlad a nebylo tam možné ani dýchat. Doprovázeli nás němečtí vojáci a jeden český četník. Na celou cestu jsme si mohli vzít jenom oblečení. Nedali nám jídlo ani pití.

Do Osvěncína jsme přijeli tak asi v 6 hod. Vyhnali nás z vagónů, cesta do tábora trvala 3/4 hodiny, šli jsme pěšky. Esesáci nás mlátili. Měli jsme strašný pocit, plakali jsme, strach byl veliký.

Dostali jsme hned vězeňský hadry a dřeváky. Karanténa byla asi 14 dní, tetování a stříhání bylo hned u toho. Jídlo bylo jedenkrát denně a připravovalo se z řep a bílých mrkví. Nedalo se to jíst. Čaj taky nestál za nic. Proč vlastně mám to všechno psát? Nerada na to vzpomínám a byla by z toho kniha.

Byli jsme zamčený na blokách, kde bylo i 500 vězňů. Blokaři byli Němci, Češi, Slováci, vše dohromady. Kápoové byli horší ještě víc než Němci.

Nejčastější nemoce byly týfusy, úplavice, neštovice. Operovali děti při vědomí i dospělí. Když měli na těle hnisavé rány, tak to rozřízli a prostě to čistili. Já sama jsem byla nemocná, zůstaly mně následky, málo vidím.

Denně jsem viděla plynové komory, kde pálili lidi židovské národnosti. Bylo slyšet křik, pláč. Nechci na to myslet, ani se rozepisovat. Bylo to hrozný.

Vězňové, co utekli, byli přivázáni celou noc a den na kůlech, nebo je dali do bunkru, kde nemohli sedět ani ležet, jenom stát.

Z Osvěncína nás vezli do Rábesbriku (Ravensbrück) a odtamtud do Vitimperku (Wittengerg), kde nás osvobodila Rudá armáda. Domů jsem se vrátila s jednou rodačkou z Plzně, jmenuje se Vlasta Serynková.

(Převzato z: Nečas, C.: Nemůžeme zapomenout. Našti bisteras. Olomouc 1994.)